

**Kaupunkineuvos
Kaarlo Pettinen**
16.12.1916–8.12.2008

Kaupunkineuvos Kaarlo Pettinen kuoli Helsingissä 8. helmikuuta 2008. Hän oli 91-vuotias, syntynyt Helsingin Pakilassa 16.12.1916. Hän asui Pakilassa koko elämänsä ja hänet nimitettiin kunniapalkilaiseksi 1992. Hän kirjoitti ylioppilaaksi 1936 Oulunkylän yhteiskoulussa, jonka johtokunnan puheenjohtajana hän myöhemmin toimi 1956–97. Sodassa hän toimi 1941–45 tykistöupseerina Karjalan kannaksella. Hänen sotilasarvonsa oli kapteeni. Jo sodan aikana hän valmistui diplomi-insinööriksi 1942, suoritti ylemmän oikeustutkinnon 1947 ja sai varatuomarin arvon 1949.

Hän toimi maanmittaus- ja asutustehävissä 1945–47 sekä Helsingin kaupungin kiinteistöviraston

tonttiosaston apulaispäälikkönä ja päälikkönä 1947–56. Tämän jälkeen toiminta kaupungin hallinnossa jatkui pitkänä ja monipuolisena luottamushenkilötehtävissä. Hän oli kaupunginvaltuutettu 36 vuotta 1957–93, kaupunginhallituksen jäsen 1968–72 ja 1982–84 sekä useiden lautakuntien puheenjohtaja. Hän toimi Pakilan kokoomuksen puheenjohtajana 1958–87 ja kunniapuheenjohtajana vuodesta 1994. Hän oli Kansallissäätiön perustajajäsen ja isännistön ainaisjäsen vuodesta 1958 ja säätiön hallituksen puheenjohtaja 1958–94. Kansallisen kokoomuksen kunniajäseneksi hänet pyydettiin 1991. Vuonna 1962 hän oli presidentin valitsijamies.

Kaarlo Pettinen valittiin Hel-

singin seurakuntayhtymän talousjohtajaksi 1956 ja hän toimi seurakuntayhtymässä talousjohtajana ja pari viimeistä vuotta seurakuntayhtymän johtajana yli 25 vuotta vuoteen 1981, jolloin jäi eläkkeelle. Hänen aikansa seurakuntayhtymän hallinnon johdossa oli kaupungin ja seurakunnallisen toiminnan kasvun aikaa. Seurakuntien määrä lisääntyi 15:stä 33:een. Kasvavalle jäsenistölle tarvittiin kirkkoja ja muita toimitiloja, työntekijöitä ja muita resursseja. Hän rakensi yhteisestä hallinnosta toimivan organisaation, joka loi hyvät edellytykset seurakuntien toiminnalle ja kehittymiselle. Esimerkiksi uusia kirkkoja ja työkeskuksia rakennettiin hänen virkaikaudellaan 20. Eri-tyisellä lämmöllä Kaarlo Pettinen itse muisteli myöhemmin Tempelaukion kirkon valmistumista 1969. Hyvän pohjan toiminnalle antoi monissa kysymyksissä luonteva yhteistyö kaupungin kanssa.

Kaarlo Pettisen uskonnollisen elämän pohja nousi hänen omien sanojensa mukaan lapsuudenkoodista. Hän katsoi tehtäväkseen luoda lujalla taloudenpidolla pohjaa kirkon varsinaisen tehtävän suorittamiselle. On selvää, että hän työssään kohtasi myös vastustusta ja epäluuloja. Omaan suorasuuntaiseen tapansa hän jätti epäolen-

naisuudet huomioon ottamatta ja kehitti hallintoa tavoitteellisesti ja vastuullisesti. Seurakuntien luottamushenkilöorganisaatiossa oli keskeistä saada aikaan hyvä yhteistyö luottamushenkilöiden kanssa. Tässä hän onnistui ole- malla perusteellinen ja avoin. Useimmiten asiat tehtiin Kaarlo Pettisen esitysten mukaisesti. Työtovereilleen ja alaisilleen hän oli vähän etäinen, mutta luotettava. Hän uskalsi luottaa alaisiinsa ja antoi heille toiminnan ja hallinnon kehittämisessä itsenäisen osan ja näin myös työn ilon ja tarpeellisuuden tunnun.

Eläkevuosinaan Kaarlo Pettinen julkaisi muistelmakirjan ja Pakilan seudun historian sekä yhdessä vaimonsa kanssa koosteen heidän sota-ajan kirjeenvaihdostaan. Hän harrasti kuntourheilua, erityisesti hiihtoa ja uintia, Lions-toimintaa ja kotiseututyötä.

Pekka Hietanen
Helsingin seurakunta-
yhtymän johtaja

**Kaupungingeodeetti
Kalevi Ansaharju**
3.6.1941–23.2.2008

Kalevi Ansaharju kuoli Loviisassa 23. helmikuuta lyhyen, mutta ankaran sairauden murtamana. Hän oli 66-vuotias; syntynyt 3. kesäkuuta 1941 Porissa. Ansaharju kävi koulunsa Porissa ylioppilaaksi 1960 ja valmistui Helsingin Teknillisestä korkeakoulusta maanmittausinsinööriksi vuonna 1967. Työuransa hän aloitti Lappeenran-

nassa maanmittausaukultantina. Kalevi Ansaharju siirtyi 1.5.1970 lukien ensin Loviisan kaupungin kiinteistöinsinööriksi ja jatkoi kaupungingeodeetin virassa 1971 alkaen. Hän taisi olla tuolloin Suomen nuorin kaupungingeodeetti. Loviisan kaupungingeodeetin tehtävä muodostuikin Kalevin varsinaiseksi elämäntyöksi. Eläkkeelle hän siirtyi 1.11.2004.

Kalevi oli perustanut perheen Anna-Liisansa kanssa jo opiskelu- aikana ja yhdessä he kasvattivat

kolme tytärtään. Kalevin elämä olikin hyvin perhekeskeistä.

Työssään hän oli osaava ja arvostettu. Ammattitoverit arvostivat hänen osallistumisestaan ammatilliseen keskusteluun ja yhteisten ongelmien ratkaisuun Suomen kuntatekniikan yhdistyksessä, jonka hallitukseen hän kuului 1980-luvulla, sekä ”rannikkogeodeettien” kerhossa. Rannikon kaksikieliset pikkukaupungit muodostivat 1970-luvulta lähtien epävirallisen ”rannikkogeodeettien” kerhon, joka vuosittain kokoontui eri rannikon kaupungeissa pohtimaan ajankohtaisia ja näille kaupungeille tyypillisiä asioita.

Luonteeltaan Kalevi oli avoin, vakaasti sosiaalinen ja luotettava. Vapaa-aikanaan hän osallistui rotary-toimintaan, johon hän liittyi vuonna 1972. Loviisan rotaryklubin presidenttinä hän oli vuosina 1986–87. Hänen varsinaisen vapaa-

ajan harrastuksensa oli uskonnollinen toiminta. Neuvostoliiton hajottua 1990-luvun alusta hän oli paljon Venäjällä auttaen varsinkin inkeriläisiä seurakuntien perustamisessa ja muussa uskonnollisessa toiminnassa. Hän toimitti sinne myös aineellista apua sitä tarvitseville. Eläkkeelle päästyään hän käytti suuren osan aikaansa omaan ja tyttäriensä perheisiin sekä Venäjällä yllä mainittuun toimintaan. Hänen matkansa ulottuivat kauas Siperiaan asti.

Sairautensa aikana tuli selvästi näkyviin hänen vakaumuksensa ja luottavainen mielensä elämän järjestymiseen sille tarkoitettulla tavalla.

Tapio Lehmuskallio
Kalevi Ansaharjun pitkä-
aikainen ystävä ja kollega